

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL ORADEA

- SECȚIA COMERCIALĂ, DE CONTENCIOS

ADMINISTRATIV ȘI FISCAL -

Dosar nr. 533/CA/2009

Δ 59/2007

DECIZIA NR.533/CA/2009-R

Ședința publică din 29 octombrie 2009

PREȘEDINTE : *Marcela Filimon* - judecător

JUDECĂTOR : *Simona Marinescu*

JUDECĂTOR : *Marilena Bocu*

GREFIER : *Diana Eufemia Tîfoc*

Pe rol fiind soluționarea recursului în contencios administrativ declarat de recurentul reclamant *Crișan Petru Ionel* domiciliat în Oradea, str. Mefistofelului, nr.1, Județ Bihor, în contradictoriu cu intimatele pârâte *Direcția Generală a Vămirilor - Direcția Regională Vamală* cu sediul în Oradea, str. Armatei Române, nr.4, județ Bihor și *Direcția Generală a Finanțelor Publice Bihor* cu sediul în Oradea, str. D. Cantemir nr.2 B, județ Bihor, **împotriva** sentinței nr.432/CA din 2.06.2009 pronunțată de Tribunalul Bihor, în dosar nr. 533/CA/2007, având ca obiect *contestație act administrativ fiscal*.

La apelul nominal făcut în cauză au lipsit părțile.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Ș-a făcut referatul cauzei învederându-se instanței că recursul este legal timbrat cu suma de 2 lei achitată prin factura nr.1221808 din 26.10.2009 plus timbru judiciar în valoare de 0,15 lei, precum și faptul că recurentul reclamant a depus la dosar în data de 27.10.2009 o cerere de amânare pentru apărare, iar intimatul pârât D.R.A.O.V. Cluj a depus la dosar în data de 27.10.2009 întâmpinare, după care:

Instanța, respinge cererea de amânare depusă la dosar de recurentul reclamant, având în vedere că la dosarul de recurs nu există nici o împuternicire avocațială și având în vedere că s-a solicitat judecarea cauzei în lipsă conform prevederilor art.242 alin.2 Cod procedură civilă, consideră cauza lămurită și rămâne în pronunțare asupra recursului.

**CURTEA DE APEL,
DELIBERÂND :**

Asupra recursului în contencios administrativ de față, constată următoarele :

Prin sentința nr.432/CA din 2.06.2009, Tribunalul Bihor a respins excepția prescripției extinctive. A respins ca nefondată acțiunea formulată de reclamantul Crișan Petru Ionel în contradictoriu cu pârătele Direcția Generală a Vămirilor - Direcția Regională Vamală Oradea și D.G.F.P. Bihor - Oradea. Fără cheltuieli de judecată.

Pentru a pronunța astfel, instanța de fond a avut în vedere următoarele :

Prin actul constatator nr.746/12.05.2003 și procesul verbal nr.8891/13.05.2003, s-au stabilit în sarcina reclamantului diferența pentru îndeplinirea obligațiilor privind plata la bugetul de stat a datoriei vamale în sumă totală de 2.942 lei, reprezentând 1.112 lei taxe vamale, 1.830 lei accize, 444 lei TVA și 1.160 lei majorări de întârziere aferente, pentru operațiunea privind importul autoturismului marca Seat Cordoba, introdus în țară din Germania în luna iunie 2001, în regim tarifar preferențial, în baza certificatului de origine EUR 1 nr.A 938407 și pentru care a achitat la data importului drepturi vamale în sumă de 1.800 lei, cu chitanța nr.1380/A/17.12.2001.

Ulterior, cu ocazia controlului „a posteriori” a dovezii de origine, Direcția Generală a Vămirilor București, prin adresa nr.22480/15.04.2003, a constatat că certificatul prezentat de reclamant la data importului a fost eliberat incorect, întrucât exportatorul nu a solicitat administrației vamale germane eliberarea certificatului EUR 1 și nici nu a semnat declarația din caseta 12, prin urmare, autoturismul acoperit de dovada de origine menționată nu beneficiază de regim tarifar preferențial, neputându-se confirma că autoturismul este originar în sensul Acordului România – UE.

Conform art.106 din HG 1114/2001, biroul vamal poate solicita autorității emitente a certificatului de origine a mărfurilor, verificarea acestuia, în situația în care autoritatea vamală are îndoieli asupra realității datelor din dovada de origine. În acest caz, regimul preferențial se acordă și ulterior, se solicită verificarea dovezii de origine. De asemenea, conform art.107 din HG 1114/2001, „în toate cazurile în care, în urma verificării dovezilor de origine, rezultă că acordarea regimului preferențial a fost neîntemeiată, autoritatea vamală ia măsuri pentru recuperarea datoriei vamale, prin întocmirea de acte constatatoare”.

Față de aceste dispoziții legale, instanța a reținut că organele vamale din cadrul Biroului Vamal Oradea, în mod legal, au procedat la recuperarea datoriei vamale aferentă autoturismului importat, care nu poate beneficia de regim tarifar preferențial, stabilind în sarcina reclamantului diferența de taxe vamale, accize și TVA în sumă totală de 2.942 lei prin actele contestate.

În ceea ce privește majorările de întârziere, în cuantum de 1.160 lei, instanța a constatat că, în conformitate cu disp.art.13 din OG 11/1996, aplicabile până la data de 31.12.2002, și ulterior cu art.13 din OG 61/2002, dobânzile se calculează pentru fiecare zi, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate, inclusiv. Prin urmare, și imputarea majorărilor de întârziere prin actele atacate este legală și temeinică.

Referitor la prescripția comunicării actelor contestate, instanța a constatat că reclamantul face o confuzie între titlurile executorii și titlurile de creanță, invocând totodată dispozițiile OG 2/2001, care nu sunt aplicabile în speță, acestea vizând exclusiv comunicarea proceselor verbale de contravenție, ori, obiectul dedus judecării nu îl reprezintă plângerea contravențională formulată împotriva unui proces verbal de contravenție. În materia actelor administrative cu specific vamal, legiuitorul a instituit o singură prescripție în art.61 din Codul Vamal, pentru stabilirea datoriei vamale și întocmirii actelor constatatoare ale datoriei vamale, ca având termen de 5 ani. Mai mult, din confirmarea de primire aflată la dosar, rezultă că reclamantul a primit corespondența poștală conținând titlul de creanță fiscală la data de 21 mai 2003, astfel încât actul constatator nr.746/2003 i-a fost comunicat.

Față de aceste considerente, instanța a respins ca nefondată atât excepția prescripției datoriei vamale invocate, ținând cont de termenul de 5 ani, care curge de la

data efectuării declarației vamale, cât și excepția prescripției comunicării actelor contestate prin acțiune.

În ceea ce privește excepțiile de nulitate a Deciziei nr.59/21.11.2004, instanța a constatat că în conformitate cu disp.art.46 din OG 92/2003, „nulitatea actului administrativ fiscal intervine în lipsa unuia dintre elementele actului administrativ fiscal, referitoare la numele, prenumele și calitatea persoanei împuternicite a organului fiscal, numele și prenumele ori denumirea contribuabilului, a obiectului actului administrativ sau a semnăturii persoanei împuternicite a organului fiscal, cu excepția prevăzută la art. 43 alin. (3), atrage nulitatea acestuia. Nulitatea se poate constata la cerere sau din oficiu”.

Din examinarea acestui text de lege, rezultă că lipsa căii de atac și a termenului pentru exercitarea acesteia nu sunt elemente care să atragă nulitatea actului administrativ-fiscal, legiuitorul prevăzând în mod expres și limitativ în art.46 din OG 92/2003 lipsa căror elemente din cuprinsul actului administrativ atrage nulitatea acestuia. De asemenea, nici încălcarea dreptului la apărare, invocată de reclamant, pe lângă aspectul că nu este dovedită, nu atrage nulitatea actului administrativ fiscal.

Referitor la excepția lipsei calității de subiect pasiv în emiterea actelor contestate, instanța a constatat că este nefondată, întrucât nu prezintă relevanță faptul că reclamantul a înstrăinat autoturismul ulterior introducerii acestuia în țară. Titularul obligației fiscale este reclamantul, care a procedat la importul autoturismului, prezentând la vamă certificatul EUR 1, care ulterior s-a constatat a fi inapt de a obține regimul tarifar preferențial, și nu cumpărătorul subsecvent al autoturismului.

Față de aceste considerente și văzând în drept și dispozițiile OG 92/2003, precum și ale Codului Vamal al României, instanța a respins ca nefondată acțiunea formulată. Fără cheltuieli de judecată.

Împotriva acestei sentințe în termen legal corespunzător timbrat a declarat recurs recurentul Crișan Petru Ionel solicitând admiterea recursului, casarea sentinței și în consecință: în principal trimiterea cauzei spre rejudecare pentru nepronunțarea asupra tuturor excepțiilor și motivelor formulate și în subsidiar – în principal admiterea acțiunii, anularea deciziei atacate și retrimiterea cauzei organului jurisdicțional administrativ emitent în vederea soluționării legale a contestației prealabile administrative, și în subsidiar admiterea excepțiilor prescripției comunicării actelor vamale contestate și a datoriei vamale iar pe fond desființarea deciziei atacate nr. 59/21,11,2007 emisa de DGFP Bihor și anularea actului constatator nr. AC 746/12.5.2003 și a procesului verbal nr. 8891/13.05.2003.

În dezvoltarea motivelor de recurs întemeiat pe prevederile art. 204 pct. 5,7,8 și 9 și art. 312 Cod Procedura Civilă recurentul critica sentința pentru motive de nelegalitate după cum urmează:

A.a. Instanța de fond nu s-a pronunțat prin dispozitiv asupra excepției invocate la termenul din 30.03.2009 vizând prescripția comunicării actelor administrative de impunere contestate ce trebuiau comunicate contestatorului recurent în raport de legile aplicabile: OG 11/1996; OG 13/2001 și OG 2/2001;

b. Instanța de fond nu a analizat și nu s-a pronunțat asupra primului capăt din acțiune prin care a solicitat în principal anularea deciziei atacate și retrimiterea cauzei organului jurisdicțional administrativ emitent în vederea soluționării legale a contestației, pe considerentul că aceasta decizie ar fi nula deoarece nu îndeplinește condițiile de forma prevăzute de lege, respectiv dispozitivul acesteia nu cuprinde calea de atac și termenul de

Retrimiterăa cauzei organului jurisdicțional a fost solicitată pentru nepronunțarea de către acesta pe excepțiile invocate prin plângerea prealabilă administrativă: Prescripția datoriei vamale, data fiind introducerea autoturismului în România în anul 2001 și lipsa calității de subiect pasiv în emiterea actelor contestate întocmite în anul 2003 de către intimată câtă vreme autoturismul a fost vândut unor terțe persoane imediat ce a fost adus în țară.

B.a. Sentința este rezultatul confuziei prescripției comunicării actelor contestate cu prescripția datoriei vamale.

Comunicarea oricărui act administrativ, fie el vamal sau fiscal era supusă la nivelul anului 2001/2002 unui termen de 30 de zile de la încheierea lui sub sancțiunea prescripției. Din dosarul execuțional rezulta că cele două acte contestate au fost aduse la cunoștința reclamantului abia în anul 2005, respectiv la 16.08.2005 (prin luare la cunoștința prin semnătură odată cu somația din 08.03.2003 emisă în dosarul de executare 109/2003, data când i-a fost comunicată acestuia și dispoziția de urmărire 144449/31.07.2003, deci după 2 ani de la întocmirea lor și după 5 ani de când autoturismul a fost introdus în țară). Ignorând împrejurarea că legile aplicabile în materie în acea perioadă prevedeau comunicarea în termen de 30 de zile a actelor constatatoare și de control în scopul acordării posibilității atacării acestuia pe calea procedurii administrative instanța de fond a pronunțat o sentință nelegală raportându-se la reglementări ulterioare. Instanța reține greșit că actul constatator ar fi fost comunicat la 21.05.2003 câtă vreme corespondența la care se face referire era semnată de soție și nu de

destinatar.

b. Nici cu privire la fondul cauzei instanța de fond nu a aplicat corect legea câtă vreme la momentul introducerii în țară a autoturismului au fost respectate toate dispozițiile legale privind vămuirea, fiind achitate taxele vamale aferente și eliberat certificatul EUR 1 cu seria A 938407.

Dacă acesta nu îndeplinea cerințele legale sau ar fi fost fals autoritățile vamale nu ar fi permis introducerea autoturismului în țară și nici înscrierea sa în circulație.

Potrivit cărții de identitate a autoturismului rezulta că acesta a fost produs în Spania, iar titularul acesteia este persoana care a transmis dreptul de proprietate și a întocmit certificatul de origine EUR.

Mai arată recurentul că a fost de bună credință întrucât autoturismul este produs într-o țară comunitară astfel că satisface cerințele art. 16 și următoarele din protocolul nr. 4 al acordului European instituit pentru asocierea României la Comunitatea Europeană ratificat prin OUG nr. 1/1997 astfel că în mod nelegal a fost obligat la achitarea datoriilor vamale în cuantumul înscris pe actele administrative a căror anulare s-a solicitat.

De altfel normele de drept substanțial la care se referă actele contestate nu mai sunt în vigoare astfel că nu mai există temei legal pentru obligarea recurentului la plata datoriei vamale.

Mai mult trebuia admisă excepția vizând prescripția datoriei vamale data fiind introducerea autoturismului în România în anul 2001, data de la care ar fi curs termenul legal de 3 ani pentru recuperarea oricărei creanțe.

Intimata ANV prin DRV a formulat întâmpinare solicitând respingerea ca nefondată a recursului. Contrar susținerilor recurentului acesta a primit titlul de creanță fiscală la 21.05.2003 așa cum probează confirmarea de primire. Comunicarea titlului de creanță s-a făcut în conformitate cu actele normative în vigoare la acea dată așa cum corect a reținut instanța de fond.

Excepția prescripției comunicării este una neintemeiată și inexistentă câtă vreme articolul 43 din OG 61/2002 și art. 130 din Codul de Procedura Fiscală în forma inițială se referă la transmiterea titlurilor executorii organelor competente să aplice măsurile de executare silită.

Fiind vorba de titluri executorii și nu titluri de creanță, creditorul fiscal poate proceda la executarea silită în termenul de prescripție de 5 ani.

Așadar singura sancțiune prevăzută de lege pentru nepunerea în executare silită a titlurilor executorii este prescripția dreptului de a cere executarea silită.

Analizând recursul declarat, prin prisma motivelor de recurs mai sus arătate și ținând seama de prevederile art. 304 indice 1 Cod Procedură Civilă a fost apreciat că este fondat astfel ca a fost admis fiind modificată în parte sentința în sensul admiterii în parte a acțiunii formate de reclamant cu consecința anularii parțiale a deciziei nr. 59/21.11.2007, a actului constatator nr. 746/12.05.2003 și a procesului verbal nr. 8891/13.05.2003 în parte referitoare la majorările de întârziere calculate în sarcina reclamantului. Celelalte dispoziții ale sentinței urmează a fi menținute din următoarele considerente:

Motivele de recurs ce vizează trimiterea cauzei spre rejudecare pentru nepronunțarea instanței asupra tuturor excepțiilor și motivelor formulate deopotrivă cu motivul de recurs prin care se solicită retrimiterarea cauzei organului jurisdicțional administrativ emitent în vederea soluționării contestației sunt nefondate. Respingând excepția prescripției prin dispozitiv, judecătorul a motivat în considerentele sentinței că reclamantul face o confuzie între titlurile executorii și titlurile de creanță. În același sens a statuat instanța de fond, ca în materia actelor administrative cu specific vamal, legiuitorul a prevăzut

Criticile recurentului referitoare la nelegalitatea sentinței sunt fondate în parte, astfel că urmează a fi admis recursul modificată în parte sentința, în sensul că se va admite în parte acțiunea formulată de reclamantul / /, în contradictoriu cu părătele Direcția Generală a Vămirilor - Direcția Regională Vamală Oradea și Direcția Generală a Finanțelor Publice Bihor și se va dispune anularea parțială a Deciziei nr.59/21.11.2007, a actului constatator nr.746/12.05.2003 și a procesului-verbal nr.8891/13.05.2003, în privința majorărilor de întârziere calculate în sarcina reclamantului.

Recursul este fondat în ceea ce privește data de la care trebuiau calculate majorările de întârziere.

Potrivit art. 100 alin. 3 din Legea 86/2006, privind Codul Vamal al României, când după reverificarea declarației sau după controlul ulterior rezultă că dispozițiile care reglementează regimul vamal respectiv au fost aplicate pe baza unor informații inexacte sau incomplete, autoritatea vamală ia măsuri pentru regularizarea situației, ținând seama de noile elemente de care dispune. De asemenea, potrivit alin. 5 și 8, în cazul în care se constată că a luat naștere o datorie vamală sau că au fost sume plătite în plus, autoritatea vamală ia măsuri pentru încasarea diferențelor în minus sau rambursarea sumelor plătite în plus, cu respectarea dispozițiilor legale, iar declarația vamală acceptată și înregistrată constituie titlu de creanță.

Din ansamblul acestor dispoziții legale rezultă că, în urma plasării mărfurilor sub

actului constatator, respectiv procesul-verbal de control și decizia de regularizare a situației, întocmite ca urmare a constatărilor reținute în cadrul controlului vamal ulterior.

Motivele de recurs ce vizează casarea cu trimitere spre rejudecare pentru nepronunțarea instanței prin dispozitiv asupra excepției prescripției comunicării actelor de impunere (vamale) sunt neîntemeiate. Pe de o parte o astfel de prescripție nu este reglementată în materia obligațiilor vamale – iar pe de altă parte, instanța de fond s-a pronunțat asupra tuturor excepțiilor invocate.

Nu poate fi reținută nici critica adusă sentinței constând în nepronunțarea asupra primului capăt de acțiune prin care s-a solicitat retrimiteră cauzei la organul jurisdicțional administrativ emitent pentru neîndeplinirea condițiilor de formă a deciziei, deoarece instanța de fond a motivat care sunt lipsurile prevăzute de lege ce atrag nulitatea absolută, aspecte care în cauză nu existau.

Ca urmare a corecte aplicări a legii în materia actelor administrativ fiscale atât în privința modului de comunicare cât și sub aspectul normelor de drept material, dispozițiile sentinței urmează a fi menținute în parte.

*Pentru aceste motive,
În numele legii,
D E C I D E :*

ADMITE ca fondat recursul declarat de recurentul reclamant *Ștefan Petru Ionei* domiciliat în *Oradea, str. Meiuului, nr.1*, Județ Bihor, în contradictoriu cu intimatele pârâte *Direcția Generală a Vămirilor - Direcția Regională Vamală* cu sediul în Oradea, str. Armatei Române, nr.4, județ Bihor și *Direcția Generală a Finanțelor Publice Bihor* cu sediul în Oradea, str. D. Cantemir nr.2 B, județ Bihor, **împotriva** sentinței nr. *1724/2009* din 2.06.2009 pronunțată de Tribunalul Bihor, *pe care o modifică în parte, în sensul că :*

Admite în parte acțiunea formulată de reclamantul Ștefan Petru Ionei, în contradictoriu cu pârătele Direcția Generală a Vămirilor - Direcția Regională Vamală Oradea și Direcția Generală a Finanțelor Publice Bihor.

Dispune anularea parțială a Deciziei nr.59/21.11.2007, a actului constatator nr.746/12.05.2003 și a procesului-verbal nr.8891/13.05.2003, în privința majorărilor de întârziere calculate în sarcina reclamantului.

Menține celelalte dispoziții ale sentinței.

Fără cheltuieli de judecată în recurs.

IREVOCABILĂ.

Pronunțată în ședință publică azi 29 octombrie 2009.

PREȘEDINTE :

JUDECĂTOR :

PT. JUDECĂTOR :

GREFIER :

Marcia Filimon

Simona Marinescu

Georghe Groza

Simona Eufemia

*elib.din funcție prin
pensionare semnează
președintele instanței*

Gheorghe Groza